

til at hjælpe sig ud af Forlegenheden med for den nævnte Kreditforenings Vedkommende. Der er virkelig stor Forskjel imellem $\frac{5}{600}$ og $\frac{1}{600}$. Den høitærede Minister har nu $\frac{1}{8}$ pSt., hvilket er lig $12\frac{1}{2}/100$ pSt. Han kan gaa til $\frac{1}{10}$ pSt., og han behøver altsaa kun Bemyndigelse til $2\frac{1}{2}/100$ pSt. Han behøver altsaa ikke Mere end Halvdelen af, hvad her er foreslaaet. Halvdelen heraf er tilstrækkelig til at bringe et rundt Lal tilstede ud af $\frac{1}{16}$, saa at altsaa det ærede Medlem for Skanderborg er gaaet videre end fornydent. Men vi kunne gaa med. Derfor den høitærede Minister f. Ex. vil have det sat op til $\frac{15}{100}$ i Stedet for til $12\frac{1}{2}/100$, saa kan han faae det. Det er disse Bemærkninger, som jeg vilde gjøre til den høitærede Minister, da han har taget saa varmt paa denne Sag. Jeg skal heller ikke negte, at naar man ser paa det ærede Medlems Forslag, saa har det tillige den Fordel, at det gjør Sproget i Lovforslagets sidste Sætning noget mere passabel, end det nu er.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Jeg behøver vel neppe at gjøre det høie Thing opmærksom paa, hvor aldeles urimelige de Behøvelser vare, som bleve rettede imod mig for i det ene Tilfælde at have talt og argumenteret anderledes end i det andet, eller for at jeg i det ene Tilfælde har været tilfreds med at gjøre en Forandring af $\frac{1}{600}$ pSt. Sagen er ganske simpelt den, at det ikke interesserer Ministeren det allermindste, om der foretages en saadan Forandring i nogle Kreditforeningers Statutter eller ei — dette beider jeg ærede Medlemmer være opmærksomme paa — men det interesserer derimod de vedkommende Kreditforeninger, som skulle arbejde og regne med Brøker, der ere indsatte i Loven efter et andet Månthystem. De skulle gjøre dette i Hundreder af Tilfælde, thi der skal føres en Masse forskjellige Konti, hvor de maa plages og trækkes med saadanne Brøker, som stadig gjøre Regnskabsførelsen vanskelig. Der foreligger nu Indenrigsministeriet et Andragende om at hjælpe paa en Kreditforening ved at gjøre den ringe Forandring at forandre $\frac{1}{24}$ til $\frac{1}{25}$, og de Grunde, som Kreditforeningen i Overensstemmelse med Indenrigsministeren finder tale for denne Forandring, ere her nævnte, idet man for Thinget har udviklet det Tilfælde, hvorefter der foreligger et Andragende, et bestemt Ønske. Herom har man kunnet udtale sig bestemt, og det er Grunden til, hvad der staar i Motiverne. Der foreligger et bestemt Andragende, støttet paa visse Grunde, som ere nævnte af den vedkommende Kreditforening, og at den ringe Formindskelse af Reservecapitalen vil komme Amortisationsfonden til gode, er naturligt; det er et Argument, hvorefter man ikke kan se bort. Der foreligger imidlertid to andre Tilfælde, hvorefter intet Andragende endnu er fremkommet, og med Hensyn til hvilke man ikke veed, hvorledes vedkommende

Kreditforening vil stille sig. Man veed ikke, hvilken Brøk den ønsker indført istedetfor $\frac{1}{8}$, men jeg beider ærede Medlemmer erindre, at der fornøftigvis kun kan være Tale om to Brøker, enten $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{10}$, thi det maa dog være ærede Medlemmer aldeles klart, at man, naar man vil have den nærmeste Brøk ved $\frac{1}{8}$, som passer ind i det nye System, maa vælge enten $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{6}$. Det kan nu tænkes, at den ene af disse Kreditforeninger ønsker at faae en Forøgelse af Brøken for derved at styrke sin Reservecapital, medens den anden Forening ønsker at styrke Amortisationsfonden ved at formindste, hvad der indbetales til Reservecapitalen. Jeg argumenterer aldeles ikke fra Ministerens Standpunkt, men naar disse Kreditforeninger maatte ønske at foretage en Forandring, som det synes mig, at intet Menneſte vil kunne tænke paa at ville negte dem, og som Thinget vistnok heller ikke vil negte dem, bør man aabne dem Udgang til at tage den Brøk, der er nærmest $\frac{1}{8}$, enten ved at forøge Reservecapitalens helbige Stilling gennem en Forhøielse, eller ved at gaa ned og derved at forøge Amortisationsfonden gode Stilling. Mig vilde det i ethvert Tilfælde være mindre magtpaaliggende, hvilken af Foreningerne vilde gaa, men naar Indenrigsministerens Bemyndigelse udvides med Hensyn til disse enkelte Tilfælde indenfor saadanne snævre Grændser, forekommer det mig ikke rimeligt, at man vil sætte en Brøk, som netop vil gjøre det umuligt at gaa den ene af de to nævnte Veie. Brøken $\frac{1}{600}$ er fuldstændig greben ud af Luften, og den vilde efter min Mening endog gjøre det umuligt at gaa til $\frac{1}{10}$. Den vilde overhovedet gjøre det umuligt at anvende Loven undtagen paa det ene Tilfælde, men det forekommer mig dog at være urimeligt, at man for hvert enkelt Tilfælde skulde søge Lovgivningsmagtens Medvirkning med Hensyn til en saa ringe Beslutning. Det forekommer mig, at det vilde være urimeligt om man ved hver enkelt Leilighed skulde gaa til den lovgivende Magt og bede den om at sætte hele Apparatet i Bevægelse for at give en saadan Bemyndigelse. Jeg beider stadig erindret, at der her ikke er Tale om Noget, som ligger i Indenrigsministerens, men kun i vedkommende Selskabs Interesse.

Bajer: Maa jeg kun gjøre den Bemærkning, at naar den ærede Indenrigsminister sagde, at Øststernes Kreditforening maatte gaa enten til $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{5}$ istedetfor $\frac{1}{8}$, er det aldeles ikke nødvendigt; thi der ligger Brøker derimellem som maaske kunde være meget passende, f. Ex. $\frac{3}{25}$; men det fremkommer jeg kun med for at vise, at Opgaven kan løses paa flere Maader. Der er et overordentligt vidt, ja aldeles ubegrænset vidt Spillerum, og Denſigten med dette Forandringsforslag er kun at frembringe en Begrændsning, og den Begrændsning, som er foreslaaet her, skal anerkjendes for at være saa vidt, at skulde der